

SLADKÝ ŽIVOT

Melanie Milburneová
Vášeň a led

MELANIE MILBURNEOVÁ

VÁŠEŇ A LED

PŘEKLAD

PETRA TCHOŘOVÁ

Milá čtenářko,

taky Vám přijde někdy až zábavné, jak si mí – vaši – naši hrdinové myslí, že se dá všechno naplánovat? A že když se dohodnou, že ve dne je tma, bude tma, i kdyby slunce žhnulo jako divé? Zvlášť dobří v tom jsou muži. Už sám nevím kolikrát jsem tu měl příběh, kdy jsou to oni, již dohadují svatbu, zásnuby, vztah... jenom tak naoko, a myslí si, že když se DOHODLI (musím to psát takhle, protože dohoda je pro ně posvátná), zkrátka to tak bude... O to osvěživější mně přijde, že tentokrát jsou to ženy, Lana (S novými pravidly) a Millie (Dohodneme se spolu?), které budou tahat za kratší konec provazu. A že zjistí, že skvělé plány jsou věc jedna, a život s tím, co přináší, je zase věc úplně jiná.

Píšu, že budou tahat za kratší konec provazu... a vidíte, vlastně je to taky nesmysl. Protože jak Laně, tak Millii se sice jejich skvělé plány zhroutí, ale místo dohody získají něco mnohem více.

Určitě víte co!

S láskou

Váš Harlequin

Melanie Milburneová

VÁŠEŇ A LED

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
At No Man's Command

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2014

Překlad:
Petra Tchořová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2014 by Melanie Milburne
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Vášeň a led, 2016 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1902-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1903-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1904-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Aiesha strávila týden v Lochbannonu, aniž by se o tom tisk jen zmínil. Ale koho by napadlo pronásledovat ji na Skotskou vysočinu, do místa, kde žila žena, jejíž manželství před deseti lety zničila?

Byl to dokonalý úkryt a jelikož Louise Challen-derovou odvolali do zahraničí k nemocné přítelkyni, měla Aiesha posledních pár dní dům jen pro sebe. Uprostřed zimy nebyla v domě ani hospodyně nebo zahradník, kteří by narušovali její klid.

Požehnaný klid.

Zavřela oči, zaklonila hlavu a vdechla ledový vzduch s prvními poletujícími vločkami. Jemně jí dopadaly na tvář a hladily jí kůži. Po vzduchu plném zplodin a ustavičném spěchu v Las Vegas byl chladný a svěží vzduch na vysočině jako elixír navracející její zahlcené smysly do života.

Když se ocitla sama tady, kde ji nikdo nemohl najít, bylo to jako sestoupit z jeviště. Jako svléknout kostým. Masku děvčete vystupujícího ve Vegas z ní spadla jako těžký plášť. Tady ji mohla odložit. Nemusela být koketní žena-vamp, jejíž tvář každému oznamuje, jak dokonale je šťastná, když zpívá v pánském klubu, dostává skvělé spropitné a celé dny má volné na nakupování, povalování u bazénu a opalování.

Tady na Vysočině se může uvolnit a pořádně si odpočinout. Dát se dohromady. Být v kontaktu s přírodou.

Vrátit se ke svým snům...

Jediný zádrhel byl ten pes.

Aiesha neměla problém pohlídat někomu kočku. Starat se o kočku je docela snadné. Stačí jí nasypat do misky granule, vyčistit záchod. Nemusí ji drbat ani se s ní sblížovat. Kočky jsou většinou rezervované, a to jí vyhovovalo.

Psi jsou jiní. Psi se s člověkem chtějí sblížit. Navázat vztah. Milovat člověka.

Chtějí mu důvěřovat, že je ochrání.

Aiesha sklopila pohled k jasným hnědým očím fenky zlatého retrívra, která jí oddaně seděla u nohou a ocasem zametala sníh.

U srdce ji bodla vzpomínka na jiné důvěřivé hnědé oči. Jejich pohled ji pořád pronásledoval, i když už uběhlo tolik let. Odhrnula rukáv teplého kabátu a zadívala se na vnitřní stranu zápěstí, kde zářivě modročervené tetování tvořilo trvalou připomínku toho, jak nedokázala ochránit svého jediného a nejlepšího přítele.

Aiesha polkla pocit viny a zamračila se na psa. „Proč se nemůžeš jít proběhnout sama? Cestu ti přece nemusím ukazovat. Nic ti nebrání.“ Mávla rukou. „Tak běž. Utíkej se proběhnout. Hoň zajíce, lasičky nebo tak něco.“

Pes se na ni dál bez mrknutí díval a tichounce kňučel, jak žadonil, aby si s ním hrála. Aiesha rezignovaně vydechla a vydala se sněhem k lesu. „No jo, ty troubo. Ale nejdu dál než k řece. Vypadá to, že v noci ještě napadne.“

Když přišel večer, James Challender projel tepanou železnou bránou pokrytou křupavým namrzajícím

sněhem. Odlehlá usedlost působila v každém ročním období velkolepě, ale v zimě byla kouzelná. Budova v gotickém stylu se špičatými věžičkami vypadala jako z pohádky. Zmrzlá voda ve fontáně před domem působila jako ledová socha, křehké rampouchy visely dolů jako staleté krápníky. Hustý les za domem byl pokrytý bělostným sněhem, navazující pole halila silná sněhová pokrývka a studený vzduch, svěží a čistý, štípal při vdechnutí do nosu.

V budově se svítilo, což znamenalo, že hospodyně – paní McBainová – nejspíš velkoryse odložila každoroční dovolenou, aby pohlídala Bonnii, zatímco jeho matka odjela navštívit přítelkyni, která v Austrálii utrpěla nehodu. James se sice nabízel, že se o psa postará, ale matka mu rychle poslala textovou zprávu, než nastoupila do letadla, že je vše zařízené a nemusí si s tím dělat starosti. Nechápal, proč matka nemůže nechat psa v psím hotelu jako všichni ostatní. Jistě ne proto, že by si to snad finančně nemohla dovolit. Postaral se, aby byla po rozvodu s jeho otcem dobře zajištěná.

Pro osamělou starší ženu, které dělal společnost jen pes a hrstka zaměstnanců, byl Lochbannon trochu velký, ale chtěl matce poskytnout bezpečné útočiště, místo, které nebylo spojené s jejím předchozím životem manželky Clifforda Challendera.

Ačkoliv trval na tom, aby byla usedlost napsána na matčino jméno, James občas rád strávil týden na Vysočině, daleko od londýnského spěchu. To proto se rozhodl sem zajet a ujistit matku, že je o Bonnii dobře postaráno.

Tohle bylo místo, kde se mohl nerušeně soustředit. Týden práce tady vydal za měsíc v rušné londýnské kanceláři. Měl rád samotu, mír a klid, když po něm nikdo nechtěl, aby něco zařídil, udělal.

Tady se mohl uvolnit a relaxovat. Mohl tu přemýšlet. Vyčistit si hlavu od stresu z řízení společnosti, která ještě pořád nesla následky otcova špatného zacházení s projekty a klienty.

Lochbannon byl také jedním z mála míst, kde mohl uniknout dotěrným reportérům. Ozvěna prostopášného otcova života se nesla jeho životem, vytvářela nesmazatelnou skvrnu. Novináři nepřestávali slídit po skandálu, který by potvrdil jejich teorii, že jablko nepadá daleko od stromu a jaký otec, takový syn.

Ještě než vypnul motor auta, zaslechl, jak Bonnie štěká na uvítanou. S úsměvem vešel předním vchodem. Možná měla matka pravdu, když říkala, že je její pes příliš citlivý, než aby ho nechala v hotelu s cizími lidmi. Navíc si musel připustit, že na tom nadšeném psím vítání bylo něco příjemně domácího.

Dveře se otevřely ještě dřív, než strčil klíč do zámku. Doširoka otevřené šedé oči v šoku zamrkaly, jako by se ve dveřích namísto pošťáka objevil lupič. „Co tady ksakru děláš?“

James spustil ruku sahající na kliku. Ztuhl, jako by na místě zmrzl. Aiesha Adamsová. „Myslel jsem si, že jsem tu doma,“ řekl, když se mu vrátila řeč.

Při letmém pohledu na ní nebylo nic výjimečného. Měla na sobě plandavý svetr a tepláky, nebyla nalíčená, takže vypadala jako děvče odvedle. Středně dlouhé kaštanové vlasy nebyly rovné ani kudrnaté, spíš něco mezi. Pleť měla světlou a neposkvřněnou, až na dvě drobné jizvičky po neštovicích nebo akné – jedna byla vlevo na čele a jedna těsně pod pravou lícní kostí. Byla středně vysoká a štíhlá, spíš díky štěstí na geny než nějakému úsilí, jak předpokládal.

Na krátký okamžik vypadala znovu na patnáct.

Ale při trošku bližším pohledu byly její nezvykle zbarvené oči doslova hypnotické. Braly mu dech. V jejich hlubinách se mísily barvy bouřky, kouře a stínů.

Tvar jejích rtů dokázal muže připravit o řeč. Šťavnaté, zralé rty byly dokonale hříšné. Plné, mladistvé a tak neuvěřitelně krásně tvarované, až ho fyzicky bolelo jen se na ně dívat a nedotýkat se jich.

Co tady ale dělá? Vloupala se snad do domu?

Co kdyby se někdo dozvěděl, že tady je... s ním? Srdce mu poskočilo. Co kdyby se to dozvěděl tisk? Kdyby to zjistila Phoebe?

Aiesha zdvihla vyzývavě bradu, jak to u ní James v minulosti vídal, a její postoj se v okamžiku změnil ze školačky na vášnivou a vzdornou couru. „Pozvala mě tvoje matka.“

Jeho matka? Zamračil se, až ho rozbolelo čelo. Co se to děje? V té rychlé zprávě se o Aieshe ani nezmínila. Nenapsala o ní ani slovo. Proč by měla jeho matka zvát dívku, která jim v minulosti způsobila tolik trápení a starostí? To nedávalo smysl.

„To od ní bylo velkorysé, s ohledem na okolnosti, že?“ zeptal se. „Nezapomněla dát šperky a stříbro pod zámek?“

V očích se jí ocelově zalesklo. „Je tu s tebou ještě někdo?“

„Vážně nerad se opakuji, ale myslím, že na to bych se měl zeptat já tebe.“ James zavřel kvůli studenému vzduchu dveře, ale ticho a malá vzdálenost mezi nimi najednou působily až příliš důvěrně.

Ocitnout se v důvěrné situaci – v jakémkoliv smyslu toho slova – s Aieshou Adamsovou bylo nebezpečné. Ani se na to neodvažoval pomyslet. Být s ní v jedné zemi byla sebevražda, pokud šlo o dobrou pověst,

natož v jednom domě. Sexappeal z ní odkapával. Byla do něj zahalená jako do pláště, který si podle potřeby svlékala a oblékala, jak se jí hodilo. Každý její pohyb byl svůdný. Kolik mužů ztratilo hlavu pro tohle pružné tělo a dívčí rty? I s tím ocelovým pohledem a vystrčenou bradou vypadala jako sexy koťátko. Cítil, jak se mu v žilách bouří krev, cítil vzrušení, stejně tak překvapivé, jako nevítané.

Sklonil se a podrbl Bonnií za ušima, aby se roztýlil. Odměnou mu bylo nadšené kňučení a horlivé olizování. Alespoň někdo byl rád, že ho vidí.

„Nesledoval tě nikdo?“ zeptala se Aiesha. „Tisk? Novináři? Někdo jiný?“

James se narovnal a jízlivě se na ni podíval. „Utíkáš před dalším skandálem, co?“

Sevřela rty a z očí jí šlehala nevole. „Netvař se, že to nevíš. Bylo to ve všech novinách.“

Copak existoval někdo, kdo o tom nevěděl? Zprávy o její aférce s ženatým politikem v USA se šířily rychlostí blesku. James je úmyslně ignoroval, alespoň se o to snažil. Pak ale nějaký bezohledný novinář vyhrabal Aieshinu roli v rozpadu manželství jeho rodičů. Byla to jen věta nebo dvě a nepřetiskly to všechny noviny, ale stud a hanba, které se už deset let snažil nechat za sebou, byly zpátky.

Ale co jiného mohl čekat?

Aiesha byla malá divoška přitahující skandály už od chvíle, kdy ji jeho matka vzala domů z ulic Londýna, kde se jako teenager potulovala. Byla výřečné a pohotové dítě ulice úmyslně působící potíže i těm, kteří se jí snažili pomoci. Jeho matka tvrdě doplatila na Aieshino neslýchané chování, proto ho překvapovalo, že jí teď dovolila přijet a zůstat tu. Proč by zvala tu holku bez zábran, která ji připravila nejen

o rodinné šperky, ale snažila se ji připravit i o manžela?

James svlékl kabát, aby ho pověsil v hale. „Jsi nějak posedlá ženatými muži, ne?“

Cítil v zádech, jak ho provrtává ocelovým pohledem. Zrychlil se mu tep. Byl jediný člověk, před kterým nemohla skrývat barvu. Byla skutečný chameleon, měnila se podle potřeby a nasadila šarm tam, kde se jí to hodilo, když líčila na novou oběť, a užívala si jako hru, když plenila další srdce a peněženku.

On byl ale imunní. Hned ze začátku ji prokouknul. Mohla se zbavit přízvuku z East Endu a levného oblečení, ale uvnitř byla pořád zlodějka, která se nahoru dostávala přes postel. Její poslední oběť byl americký senátor, kterému se kvůli ní zhroutila kariéra i manželství. Novináři ji vyfotili, jak vychází z jeho apartmá v hotelu v Las Vegas, kde vystupovala jako zpěvačka.

„Nikdo se nesmí dozvědět, že tu jsem,“ řekla. „Rozumíš? Nikdo.“

James uhlazující rukávy kabátu se k ní otočil. Pořád se na něj dívala nenávistně, ale v jejím pohledu se mihlo ještě něco, záblesk nejistoty nebo snad strachu? Rychle to ale skryla. Vysunula bradu a stiskla ty lahodně plné rty. Její ústa ho vždy fascinovala. Měkké a plné rty stvořené k hříchu, sexu a svádění. Na jejích ústech ani těle nebylo nic nevinného. Bylo to metr sedmdesát vysoké balení hříšných kočičích křivek, které dokázaly muže omotat tak, až ho zadusila touha po ní.

A dobře to věděla.

James kolem ní prošel do teplého obývacího pokoje. Myslet na její rty nebyl dobrý krok. Doslova cítil přitisknuté ty plné rty sající tak dlouho, dokud se mu

nepodlomí kolena. Snažil se potlačit touhu. Nebude myslet na její ústa. Nebude myslet na její tělo. Nebude myslet na chtíč, který ho spaluje.

„Nikdo tě tady nenajde, protože tu nezůstaneš.“

Šla za ním do obývacího pokoje, bosýma nohama našlapovala po perském koberci jako kočka, jako lvice. „Nemůžeš mě vyhodit. Je to dům tvé matky, ne tvůj.“ Stála proti němu, s rukama založenýma na hrudi, a dívala se úplně stejně jako před deseti lety – jako vzpurné děcko – i když už jí bylo pětadvacet.

Lhostejně si ji přeměřil pohledem jako laciné pouťové zboží, o jehož koupi nestojí. „Sbal se a vypadni.“

Přimhouřila oči jako divoká kočka pozorující vlka. „Nikam nejdu.“

James cítil, jak se mu vzpěnila krev. Nahrnula se dolů a znovu rozdmýchala uhlíky, které nikdy tak docela nevyhasly. Nenáviděl se za to. Vnímal to jako slabost. Snižovalo ho to na úroveň divokého zvířete s jediným pudem spářit se s kteroukoliv ochotnou samičkou v dosahu.

Nebyl ale ze stejného těsta jako jeho otec. Dokázal se ovládat. Už před deseti lety na něj Aiesha zkoušela svoje triky, a nespokl jí návnadu.

Neskočí jí na to ani teď.

„Čekám návštěvu,“ řekl.

„Koho?“

„Ženu, s kterou se chci oženit. Přijede o víkendu. Rozhodně bys tu byla přebytečná.“

Hlasitě se zasmála, dokonce se popadla za břicho a zlomila v pase, jako by řekl ten nejlepší vtip. „Chceš říct, že jsi skutečně požádal o ruku tu nafoukanou ledovou královnu, která celé dny nemá na starost nic jiného než jen utrácet tatínkovy peníze?“

James zaskřípěl zuby tak, až se na chvíli lekl, že

bude do konce života muset jíst brčkem. „Phoebe je patronkou několika známých charitativních projektů.“

Aiesha se pořád chichotala jako nezvedená školačka. Cítil z toho napětí podél páteře. Vysmívat se nejdůležitějšímu rozhodnutí jeho života, to se jí podobá. Vybral si svou budoucí nevěstu po dlouhém zvažování. Phoebe Trentonfieldová měla vlastní peníze, takže mohl vyloučit, že by byla zlatokopka. Po většinu svého dospělého života se snažil najít partnerku, která by chtěla jeho, a ne jeho peníze. To bylo první na seznamu jeho požadavků. Bylo mu třiatřicet. Chtěl se usadit. Chtěl vybudovat stabilní domov – takový, jaký si myslel, že má, než vyšly najevo otcovy aférky. Chtěl matce dopřát potěšení z vnoučat. Chtěl takovou, která bude ráda plnit tradiční roli manželky, aby zatím mohl znovu vybudovat impérium Challenderových, které jeho otec tak bezohledně rozdrobil. Chtěl v životě jistotu, stabilitu a předvídatelnost, ne skandály a chaos. Jeho otec byl impulzivní, on ne. Věděl, co chce, a byl dost odhodlaný a disciplinovaný, aby to získal a udržel.

Aiesha ho probodla pohledem. „A co řekne tomu, až zjistí, že tu jsi se mnou?“

Stisknul stoličky ještě o kousek víc. „Nezjistí to, protože hned ráno odjedeš.“

Opřela se rukou o jeden bok jako modelka a v koutcích úst měla pořád ten provokativní úsměv. „Takže nebudeš takový mizera a tvrďák, abys mě ještě teď v noci kopnul do zadku a vyhodil mě na mráz?“

Nejradši by ji zahrabal do sněhu, nejmíň dva metry hluboko, aby necítil pokušení se jí dotknout. A čím míň bude myslet na její pěkný malý zadeček, tím líp. Jenže jak ji odsud dostane? Nemůže ji poslat pryč

teď v noci, cesty jsou namrzlé a zrádné. Jen taktak se sem dostal sám. V nejbližší vesnici byl hotýlek, ale teď v zimě měli zavřeno. Nejbližší otevřený hotel odsud byl půl hodiny cesty – a v tomhle počasí hodinu. „Máš sněhové řetězy?“ zeptal se jí.

„Nejsem tu autem. Tvoje matka mě vyzvedla na letišti v Edinburghu.“

Co si proboha jeho matka myslela? Bylo to čím dál bláznivější. Vůbec netušil, že jeho matka byla celé ty roky s Aieshou v kontaktu. Proč ji ale napadlo pustit si tuhle ďáblici zpátky do života? Copak se úplně zbláznila?

Byla to snad léčka? Nějaký žert?

Jistě ne... jak by mohla. Matka ho ujišťovala, že si o psa nemusí dělat starosti. Jistě věděla, jak by bylo nebezpečné nechat ho s Aieshou pod jednou střechou. Ta holka byla jako tikající bomba. Recept na problémy. Odjakživa zoufale toužila po mužské pozornosti a kdokoliv měl kalhoty, nebyl před ní v bezpečí – nedala si pokoj, dokud je z něj nesundala. Byla bezohledná a bezostyšná. A taky neskutečně sexy, jako děvče z plakátu. Zatraceně.

„Dobře, tak tě hned brzy ráno odvezu na letišti,“ řekl. „Tvůj úkol hlídat psa a dům právě skončil.“

Zkoumavě si ho prohlížela a nenuceně mu prstem přejela přes bíle naběhlé šlachy na zaťaté pěsti. „Uvolni se, Jamesi. Jsi celý v křeči. Kdyby ses chtěl uvolnit...“ zamrkala na něj nekonečně dlouhými řasami „... tak mi zavolej, ano?“

James se nutil odolat elektřině, která jím projela, když se ho dotkla. Zakázal si dívat se na její rty, vlhké, jak si je přejela špičkou růžového jazyka. Zakázal si přitlačit ji k nejbližší zdi a udělat to, co vždycky chtěl. Každá buňka v těle mu vibrovala chtíčem a bylo mu nanic z vědomí, že ona to moc dobře věděla.

„Zatraceně, zmiz mi už z očí.“

Oči se jí divoce zaleskly. „Miluju, když se mnou muži mluví hrubě.“ Přehnaně se zachvěla, až jí prsa pod svetrem poskočila. Všiml si, že nemá podprsenku. „Rozpaluje mě to.“

James pevně zaryl prsty do dlaní, až klouby zaprotestovaly. „V sedm buď připravená. Rozumíš?“

Znovu se na něj smyslně usmála. „Tak lehko se mě nezbavíš. Neslyšel jsi předpověď počasí?“

Zmocnila se ho panika. Slyšel předpověď před půl hodinou v autě. V tu chvíli ještě byl docela rád, že ho blizzard a sníh na pár dní uvězní na usedlosti a bude moct v klidu dodělat výkresy pro Sherwoodův projekt – dřív, než o víkendu přijede Phoebe.

Podíval se na Aieshu s takovým odporem, až ho pálily oči. „Naplánovala sis to, víd?“

Pohodila lesklými kaštanovými vlasy, přehodila si je přes rameno a znovu se zasmála. „Ale no tak... myslíš si snad, že mám takovou moc, abych dokázala ovládat počasí? To mi vážně lichotíš, Jamesi.“

Nadechl se. Vydala se ke schodišti a pohupovala se v bocích. Jeho těla se zmocnila živočišná touha, ale nedovolí, aby nad ním vyhrála. I kdyby tu zůstali uvěznění měsíc, odolá.

Nevzdá to.

Nepodvolí se jí.

DRUHÁ KAPITOLA

Aiesha se opřela o dveře své ložnice a dlouze, přerývaně vydechla. Srdce se jí pořád chvělo jako vlajka na stožáru zmítaná větrem. To snad není pravda.

James Challender nebyl pro novináře jen magnet. Byl ještě víc. Kamkoliv se pohnul, tisk mu byl v patách, zejména pokud někdo vypustil zprávu o jeho nadcházejícím zasnoubení. Byl jedním z nejžádanějších londýnských svobodných mládenců – pro každou to byla první cena v loterii. Každá žena pod padesát po něm toužila. Byl jemný, kultivovaný. Nebyl playboy jako jeho otec. Měl úroveň, byl moderní, společenský a sexy. Než se naděje, přepadnou její úkryt stovky novinářů a zvědavých kamer slídících po nejnovějších zprávách.

Najdou ji. Doženou. Odhalí. Čeká ji zostuzení. Výsměch. Hanba.

Skandál, před kterým utíkala, byl za dveřmi. Nebyla středem podobné ostudy poprvé. Většinu svého života strávila tím, že přitahovala skandály, vyžívala se v nich kvůli pozornosti, kterou jí zajistily a která jí nahrazovala to, čeho se jí nedostávalo jako dítěti.

Ale myslela si, že tuhle kapitolu už má za sebou.

Chtěla tuhle část života překonat a jít dál. Setkání s Anthonym Smithsonem – alias Anthonym

Gregovitchem – mělo být velkým předělem. Byla to šance dostat se z klubové scény a získat první smlouvu na nahrávání, po které toužila od doby, kdy jako dítě zpívala před zrcadlem do kartáče na vlasy. Jenže se ukázalo, že vůbec není hudebním producentem. Lhal jí celou dobu od okamžiku, kdy poprvé seděl v klubu a poslouchal ji, jak zpívá. Přicházel noc co noc, o přestávkách si s ní povídal, kupoval jí pití, říkal jí, jak má krásný hlas, jaký má talent. Byla blázen, že to poslouchala a užívala si jeho chválu.

To ji nejvíc zlobilo – že ho neprokoukla. Jak mohla být tak důvěřivá, obzvlášť po té škole, kterou jí dala hrstka podvodníků a rádoby umělců. Nebyl to žádný krásný princ, který by ji zachránil před životem, v němž zpívala lidem příliš opilým, než aby poslouchali texty písní, které zpívala. Měl ženu a rodinu a hledal jen trochu laciné zábavy bokem.

Teď vypadala jako bezcitná ničitelka rodinných krbů a přišla i o možnost ukázat, že je víc než jen kočička do nočního klubu. Neměla smlouvu na nahrávku. Neměla ani práci. O to se postarala Anthonyho žena. V celém Vegas – možná ani v celém světě – nebyl klub, který by ji vzal.

A teď se ještě musí vypořádat s panem Mocným a Bohatým Jamesem Challengerem.

Přes to přese všechno se Aiesha neubránila malému spokojenému úsměvu. Věděla přesně jak na něj. Trénovala si na něm finty, když jí bylo patnáct. Měl trochu víc sebekázně než jeho slizký otec, ale nenáviděla ho úplně stejně. Jenže koneckonců nenáviděla všechny muže, hlavně ty hodně bohaté, kteří si mysleli, že můžou mít, koho se jim zachce, jen co otevrou peněženku. Na sex byli dobří, užiteční pro trochu zábavy tu a tam, ale jako lidé? Ne. Nepotkala ani jednoho,

kterého by si vážila jako člověka. Muži v jejím životě ji vždy zklamali. Podvedli. Zradili. Využili.

James Challender si možná myslí, že ji dokáže ovládat, ale ona neodjede z Lochbannonu na jeho lusknutí prstů. Jeho matka jí dovolila zůstat tak dlouho, jak bude chtít. Nenechá si poroučet od panáka, který nezná slova zábava a spontánnost. Byl to hnidopích a workholik, kterého vyvedly z míry neurované polštáře na gauči.

A ta jeho takzvaná snoubenka... nenechte se vysmát! Zasloužili si jeden druhého, dobře jim tak. Phoebe Jánevímjakdál se uměla akorát připitoměle usmívat do objektivu a cenit zuby jako v reklamě na pastu, ukazovat dokonalé šaty na dokonalé postavě, zatímco jí její stejně úžasní rodiče posílali peníze.

Děvka.

Aiesha si poklepala prsty na rty. Možná existuje způsob, jak by mohla využít situaci ve svůj prospěch. Proč by si kdo myslel, že zařála drápek do nudného, starého a ženatého politika někde ve Vegas, když tráví týden na Vysočině, daleko od všech, s někým tak úžasným, jako je James Chandeller?

Sáhla po telefonu a uličnický se ušklíbla.

Twitter, už jdu!

James se matce nedovolal, ale nechal jí zprávu. Poměrně strohou, kárající a připomínající rizika toho, když poskytne útočiště spratkoví plnícímu titulky bulváru, který jistě ukradne rodinné stříbro nebo v její nepřítomnosti uspořádá divoký večírek.

Promasíroval si napjatý krk a podíval se z okna knihovny na vytrvale padající sníh. Předpověď se tentokrát trefila. Blizzard řádil a nebyla šance, jak se odsud dostat – teď ani ráno.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vášeň a led.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.